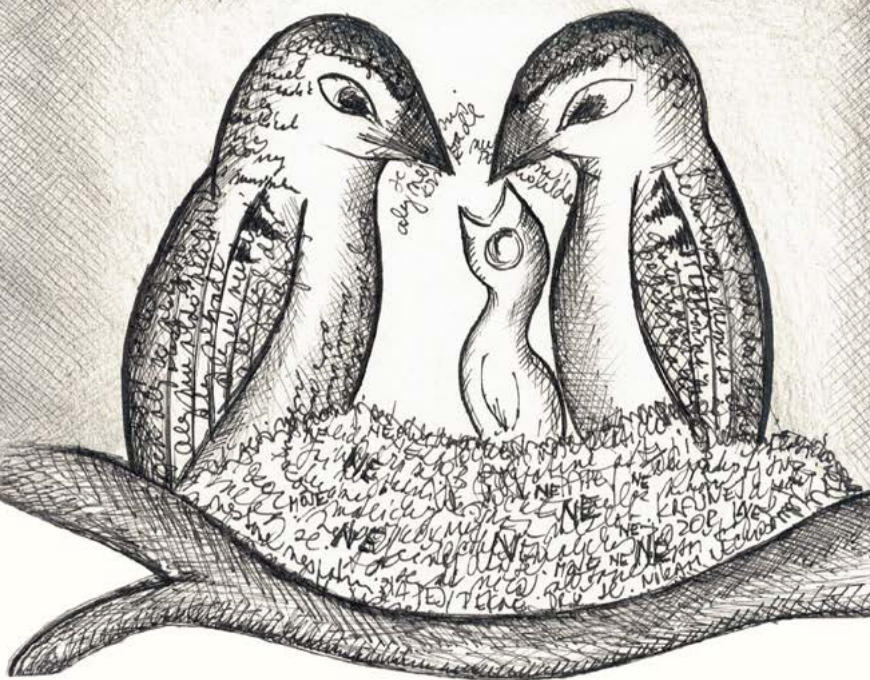

Cesty ke svobodě

EVA EBERLOVÁ

● — pointa

Cesty ke svobodě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.albatrosmedia.cz

Eva Eberlová

Cesty ke svobodě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cesty ke svobodě

EVA EBERLOVÁ

● ■ **pointa**

ISBN tištěné verze 978-80-267-5216-5

ISBN e-knihy 978-80-267-5354-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Copyright © Eva Eberlová, 2026

Věnováno
Zuzce a Pavlovi.

K pochopení podstaty života se musíme zbavit víry, vědomostí,
prožívání a hledání ctností.

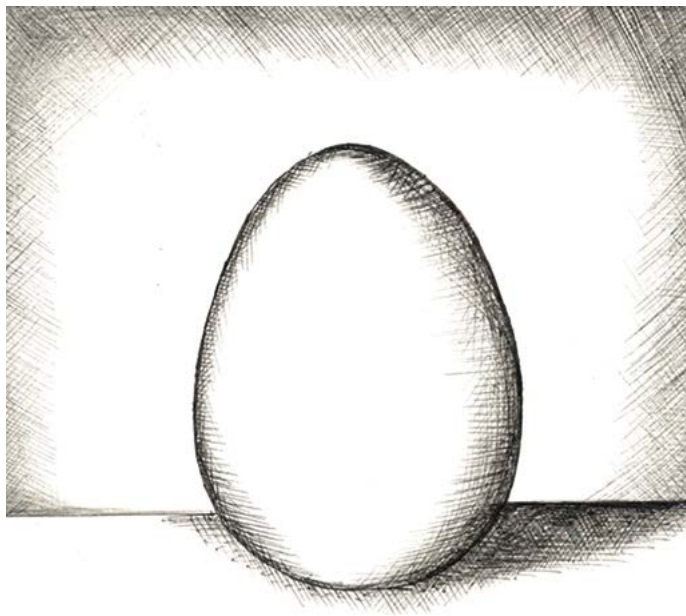
Jiddu Krishnamurti

Ahoj...

Tak tohle jsem já.

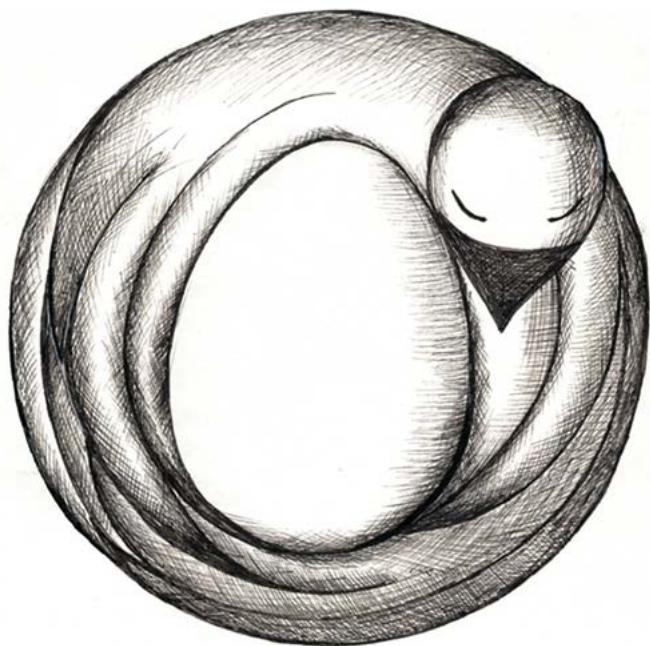
Malý, obyčejný ptáček... Ptáte se, proč jsem docela nahý? Tak se pojd'te podívat na můj příběh...

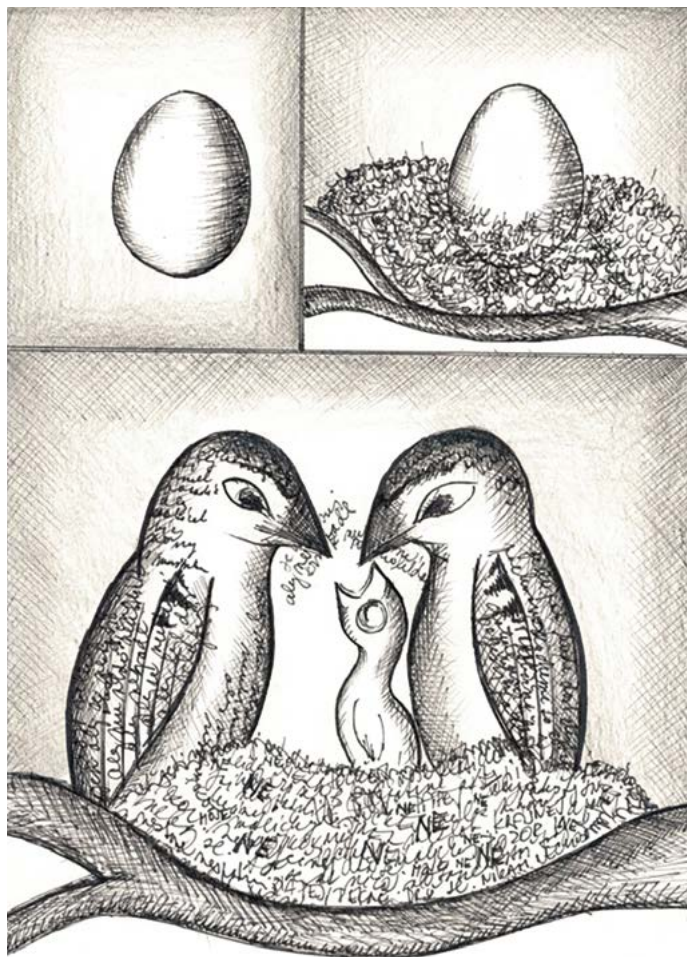
Když jsem přišel na tenhle svět, vypadalo to takhle.

Na první pohled jsem byl úplně osamělý.

Ale myslíte, že bych sám, docela sám dokázal tak hrdě stát na špičce?

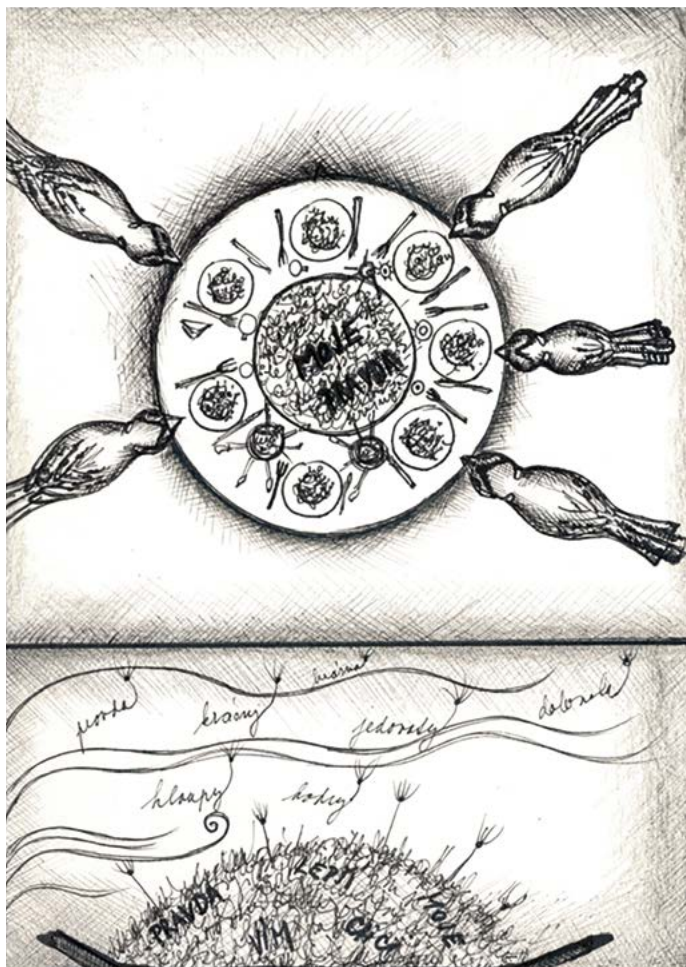

To tedy opravdu ne.
Bylo to spíš takhle.
Nevěříte?
Naši také nevěřili...

Už na Něj docela zapomněli...

Podle nich jsem potřeboval podepřít, podložit, obložit, zabezpečit.

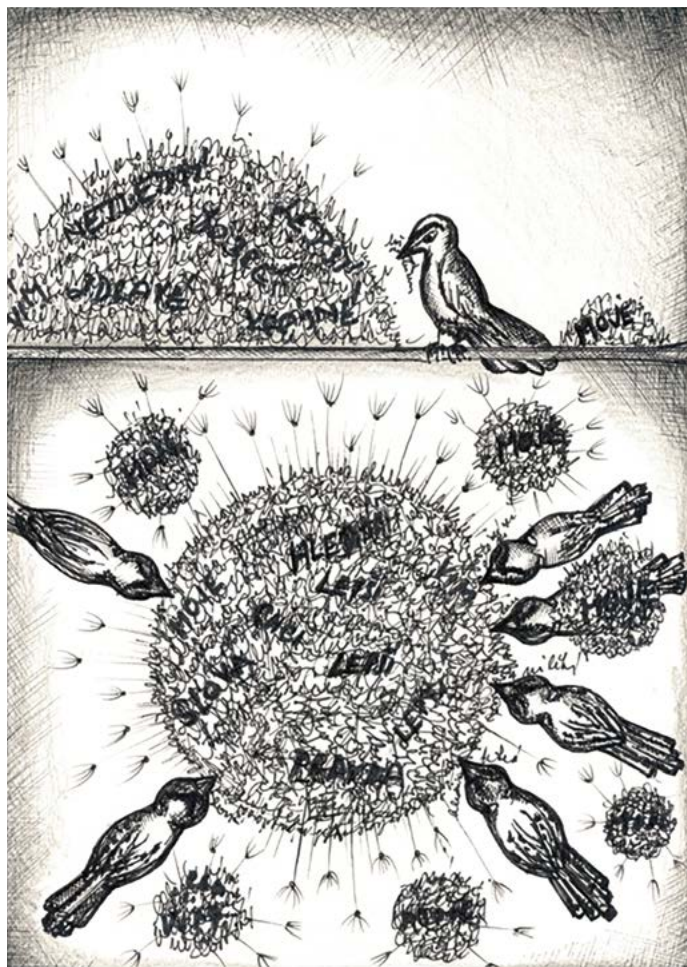

Aby mě chránili, řekli mi úplně „všechno“ o tomhle světě.

Co je bezpečné, co správné. Čeho se mám bát, co rozhodně nesmím a co neumím.

Jakou mám barvu, jak se jmenuji, kam patřím, co se ode mne očekává.

A já jsem zobal a zobal a zobal...

Později jsem trochu třídil...

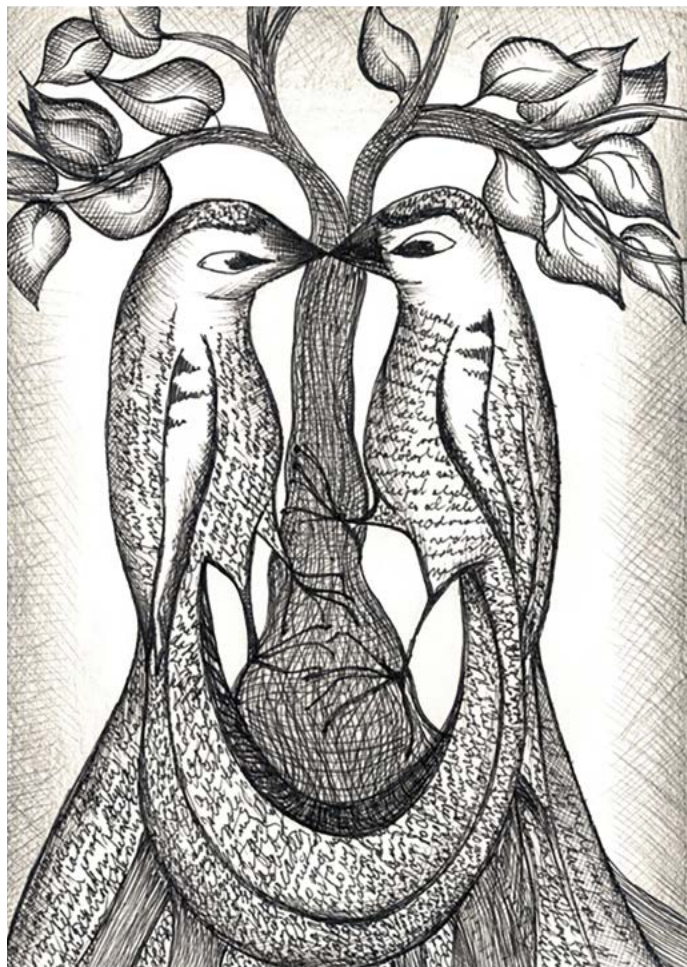
Co je moje a co není. Co si nechám a s čím musím bojovat.
Mnohého jsem se bál.

A to vše byla MOJE pravda, která zaplavila můj svět, moje nitro. Zakryla mé srdce.

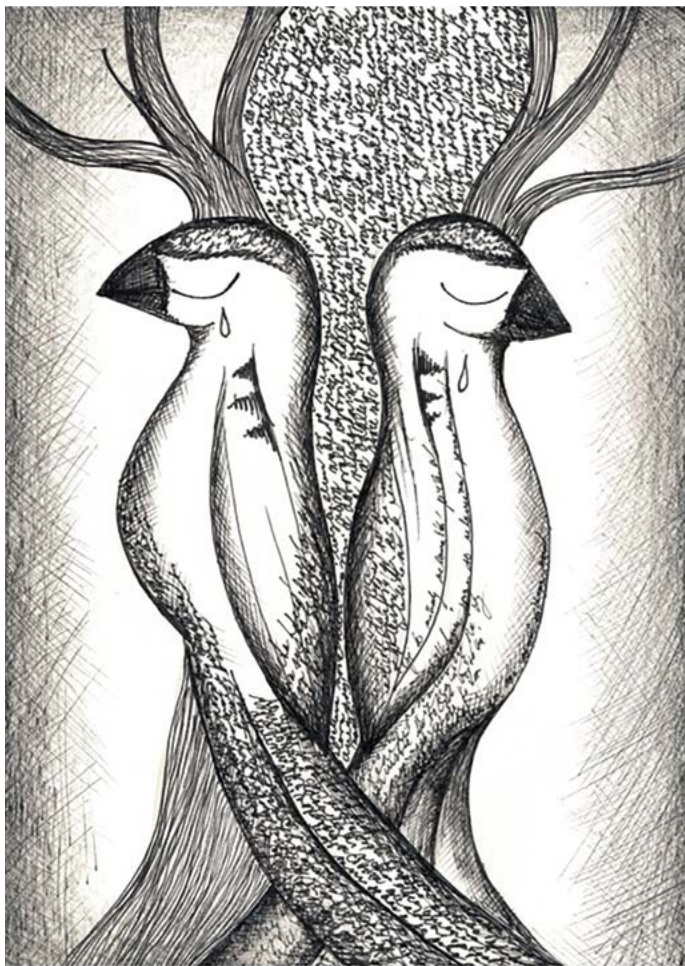

Prostě jsem byl „Pomalovaný“...

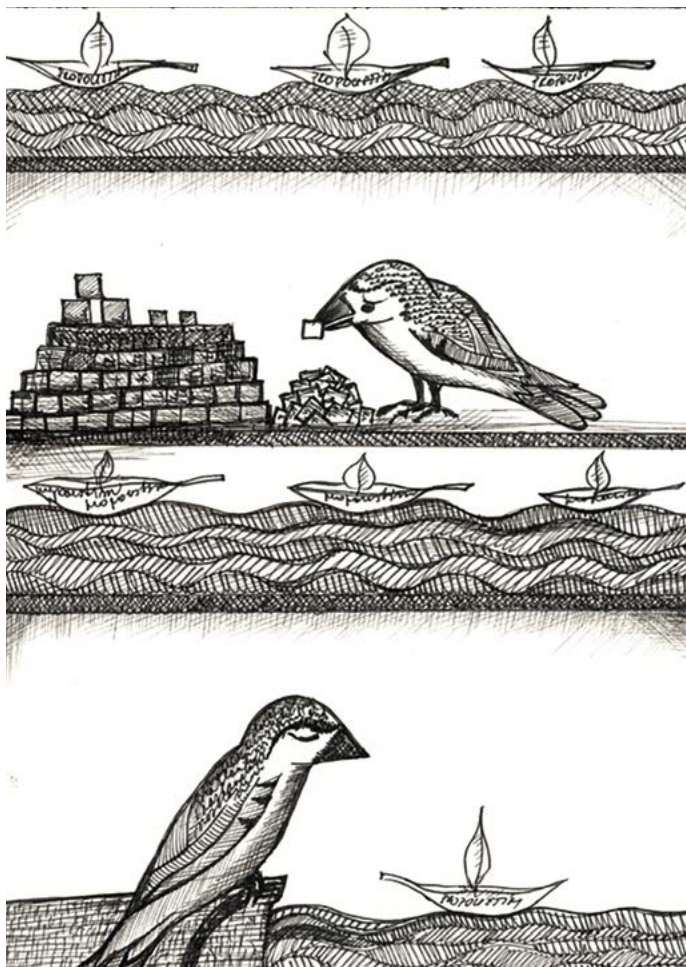
Nejistý si sám sebou. V mém srdci byly místo lásky nejistota a pochybnosti. Obavy, zda má peříčka jsou „správná“ a jestli se vám budou líbit...

Slova ve mně napsaná volala a určovala, které duše by mi měly být blízké.

Ale pak se zase postavila mezi nás...

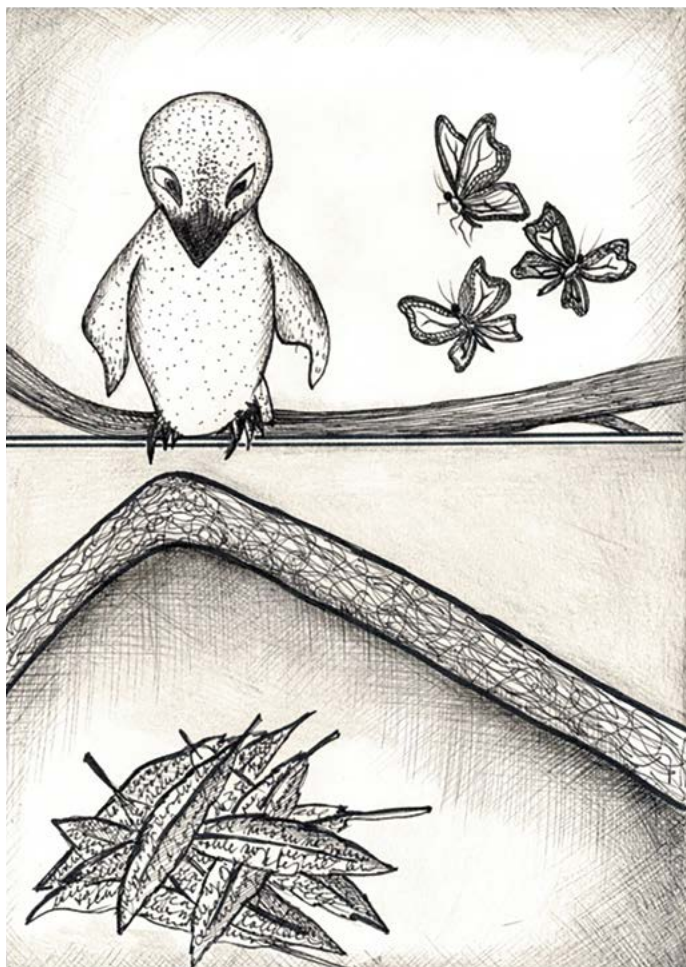

V osamění jsem pracoval a v tichu sedával.

Propouštěl do nicoty svá pomalování, svoji pravdu, jež neměla žádnou cenu.

Čím více jsem propustil, tím méně jsem se bál, tím méně jsem bojoval, tím méně se hádal. Byl jsem stále svobodnější.

A tak teď vypadám takhle. Trochu oškubaný. Trochu obtloustlý. Stojím před vámi docela nahý, nic neskrývám, nic nepředstírám.

Jsem lehoučký jako peříčko, jako motýl.

Nastal čas, aby zase přišel On a přisedl si ke mně.

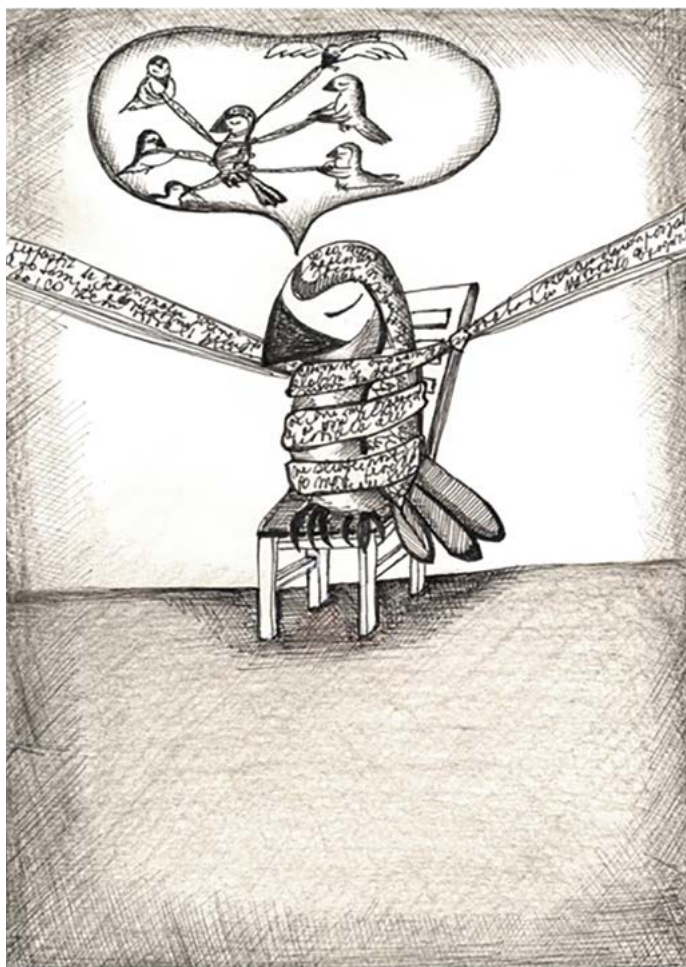

Naplnil mé srdce spokojeností a láskou. „Moje pravda“ už nestojí mezi mnou a vámi.

Má osamělost se proměnila v naplnění.

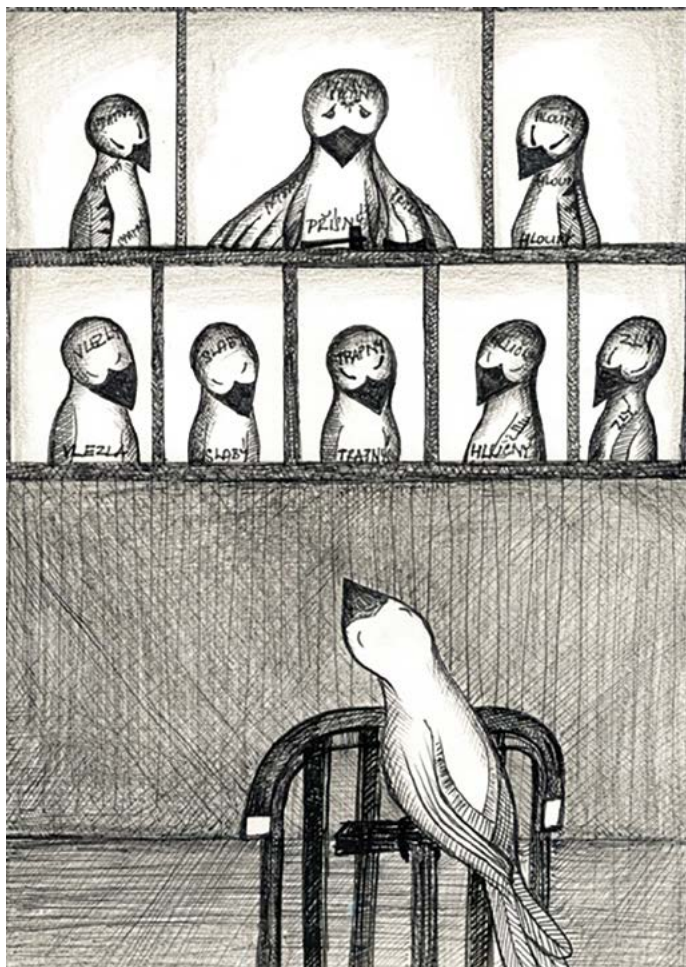
Mé pomalování, má pravda...

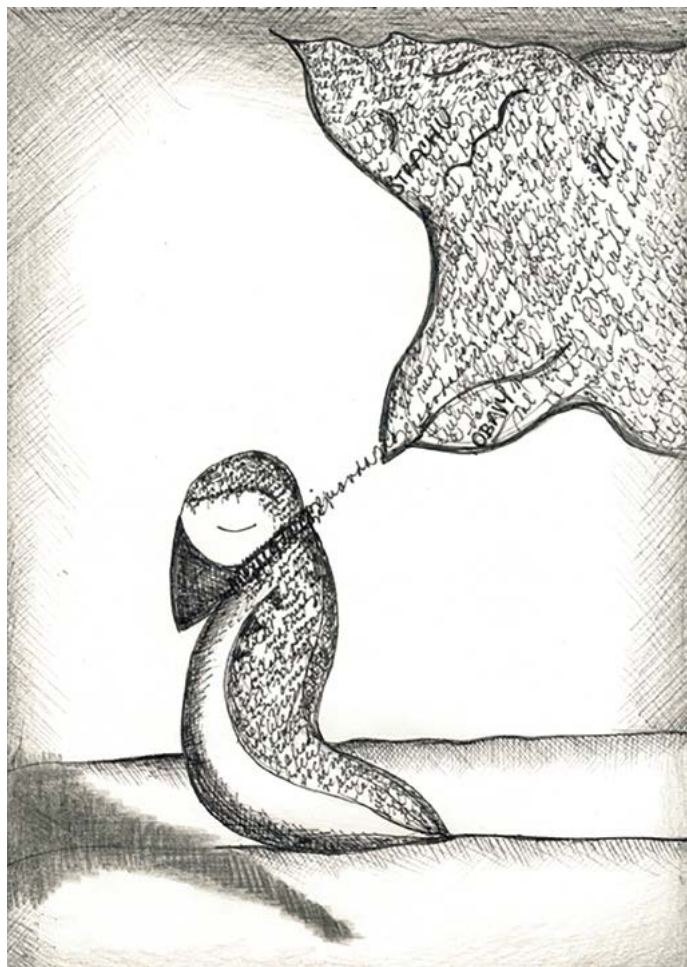
Nejprve jsem si myslel, že druzí mě svazují a ubližují mi, ale ve skutečnosti to byla moje pravda, moje pravidla, kterými jsem ubližoval sám sobě...

Držela mě v kleci...

Soudila mě i druhé, avšak zároveň mě i obhajovala...

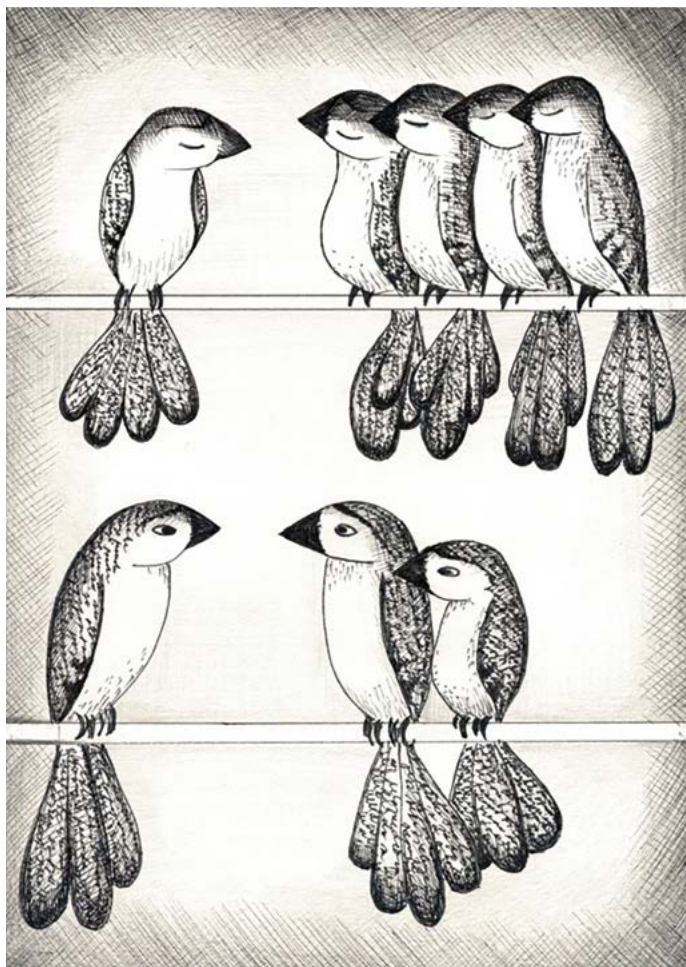
Tahala mě na řetězu...

Všechno pořád kontrolovala...

Stávala se z ní obluda, která druhé děsila a odháněla...

Druhé ptáčky přesvědčovala, chtěla od nich souhlas a potvrzení sebe samé.

Věděla, jaký mám být, jak mám vypadat i jak se mám chovat. Byla přísná.

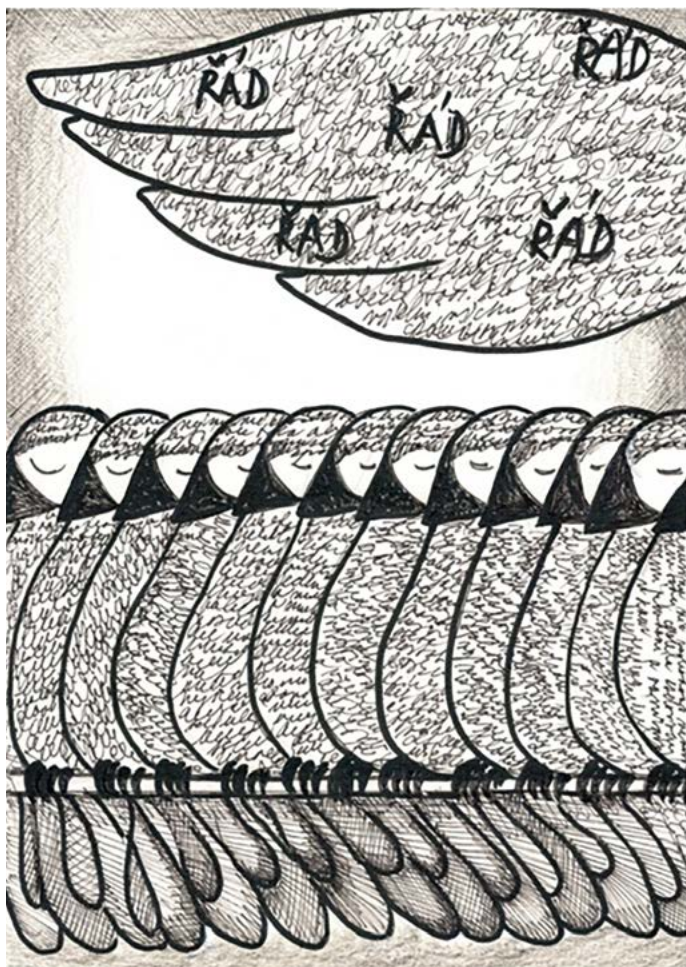

Bojovala za sebe a bránila se.

Opíral jsem se o ni, když jsem měl STRACH.

Pravdy druhých chtěla roztržít na střepy...

Měla pocit, že se musí stále rozhodovat.

Nejistá si sama sebou, chtěla se schovat pod křídla ŘÁDU.

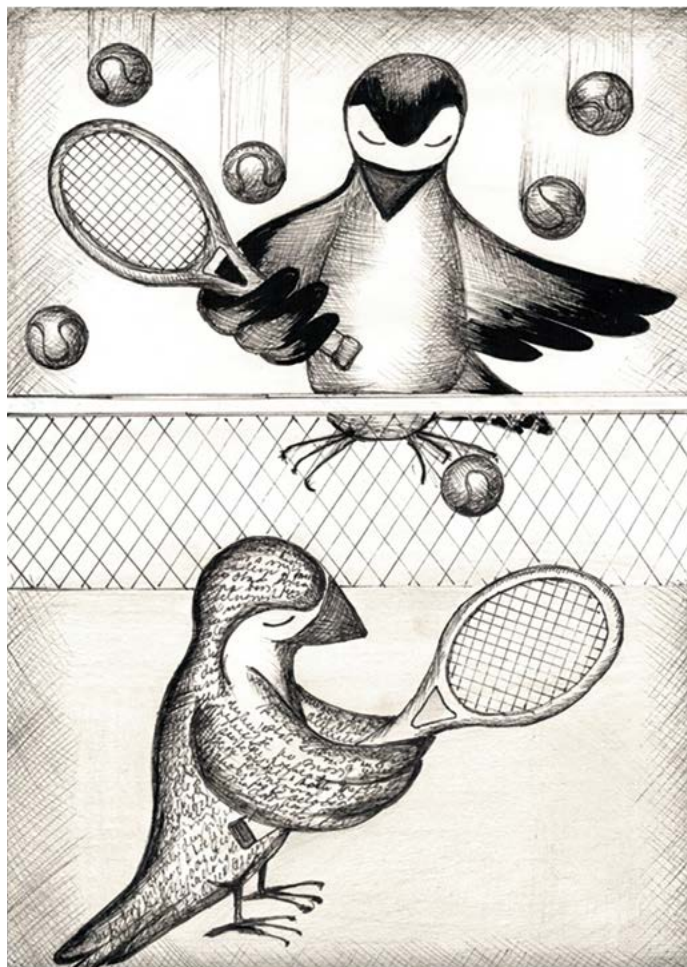
Ten určoval pravidla a moje pravda zde odpočívala.

Zde se zbavila zodpovědnosti, nejistoty.

Ale jen co si trochu odpočinula, už zase vystrkovala růžky
a chtěla se ukazovat.

Málem mě zabila, když mi zakazovala jíst...

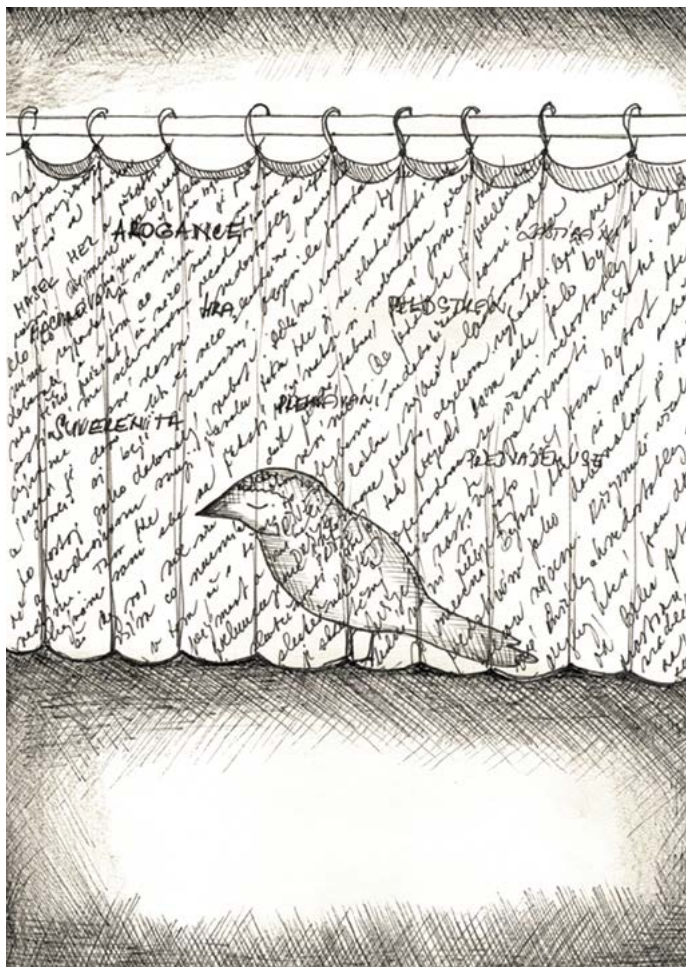

Hrála tenis s mým strachem.

Avšak... jemu podávala míčky sama boží prozřetelnost.

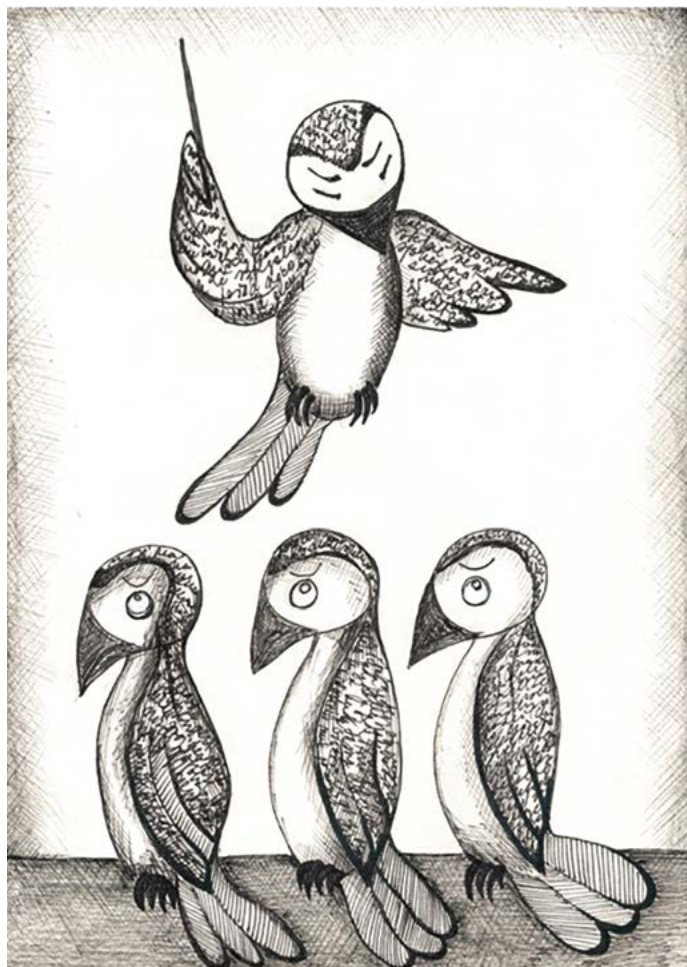
Pletla mi svetr, do kterého bych se ukryl. To aby se mi nic nestalo.

Schovávala mě za závěsem.

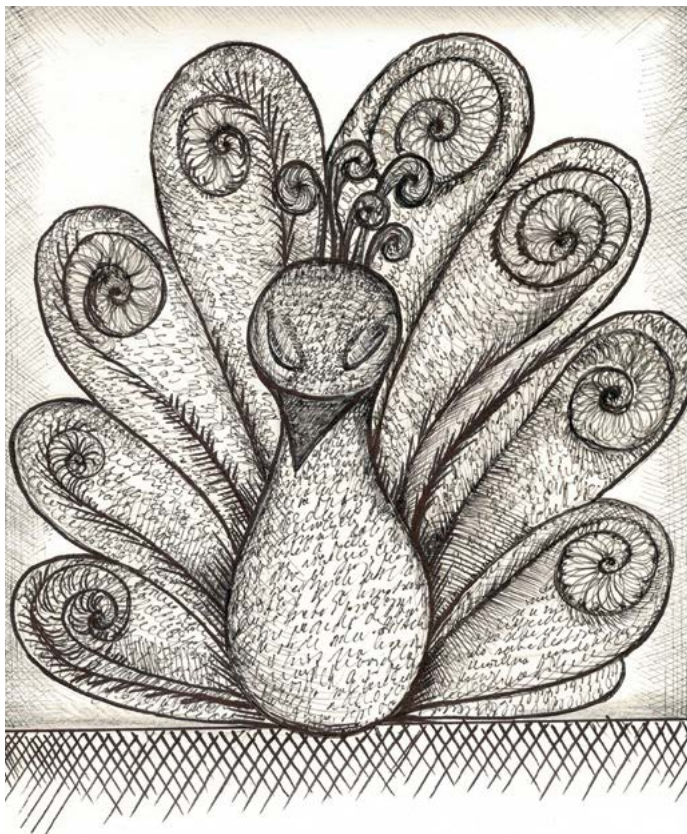
Předstírala, že jsem mocný.

Ale vnukla mi pocit, že jsem nejslabší na světě.

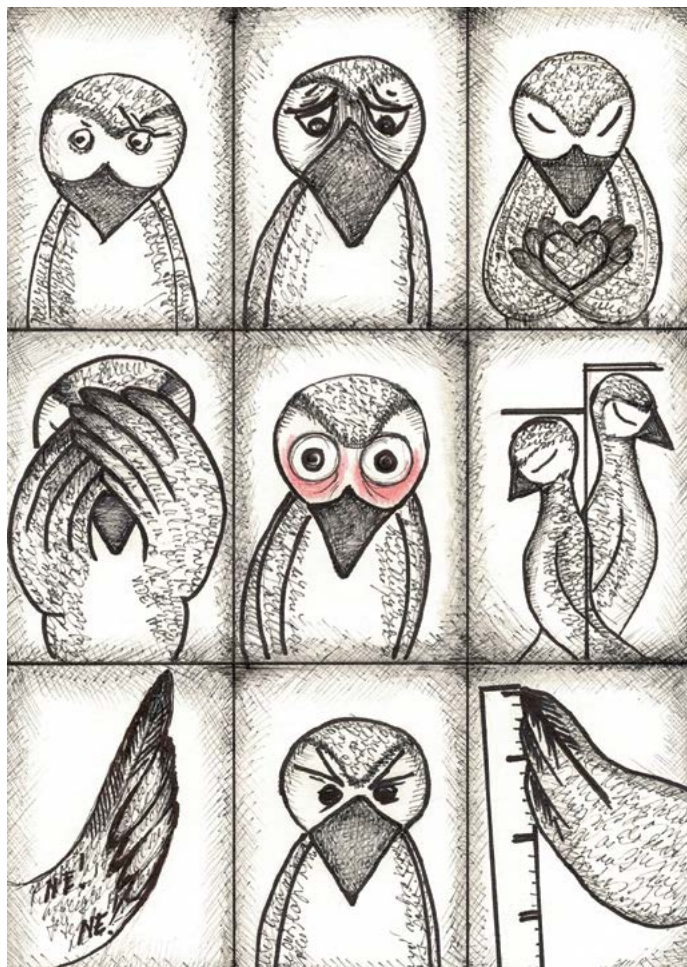

Pořád něco chtěla.

Věděla, co a jak, ale znovu a znovu a znovu nebyla spokojená.

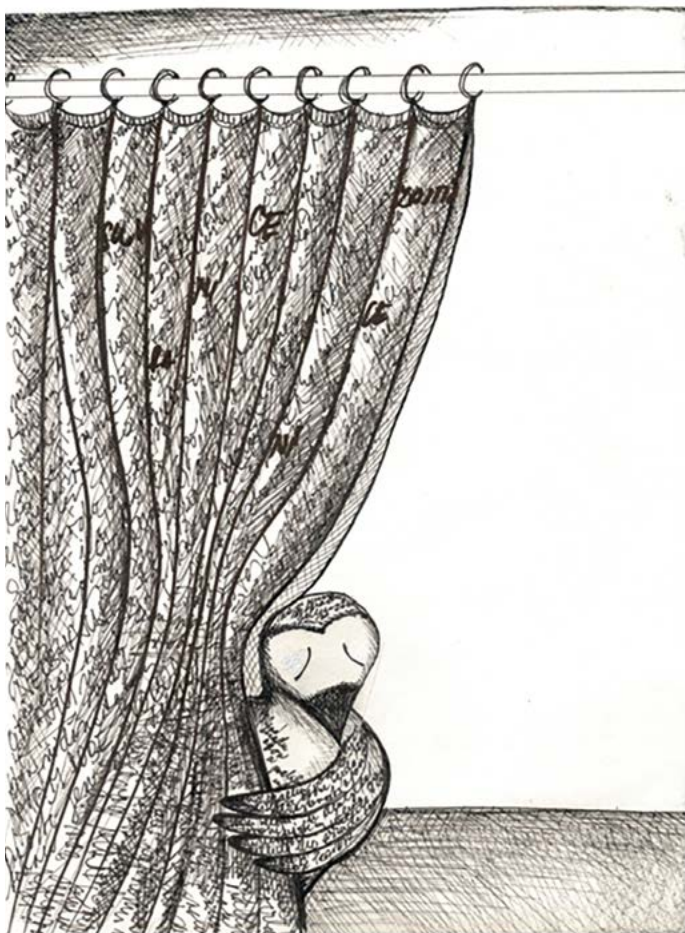
Někdy se ráda předváděla a naparovala...

Pochybovala, hněvala se, určovala, poukazovala.

Nemohla mě ani vidět, styděla se za mě, porovnávala mě a zakrývala ve mně to nejdůležitější.

Určovala, co všechno musím a nesmím.

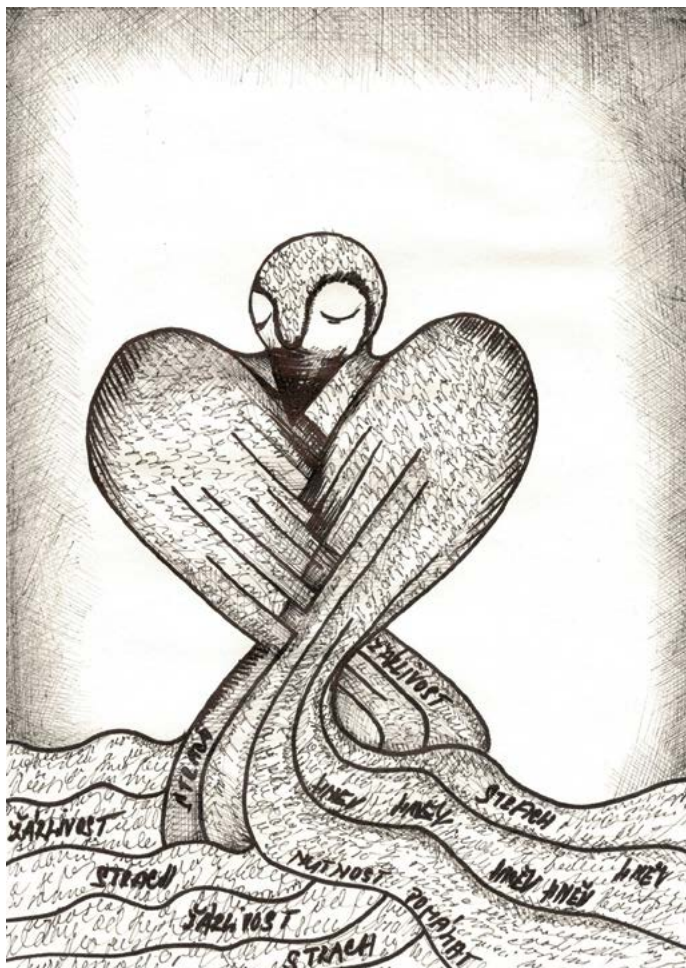
Nesvoboda a strach nebyly k žití, musel jsem vystrčit zobáček.

„Jsem to ale pěkný ptáček!“ uvědomil jsem si.

Dívám se pořád jen na sebe, vše posuzuji jen ze svého úhlu pohledu.

Ze své pravdy. Chtěl bych uznání a lásku a jistotu a ujištění, že všechno dělám správně.

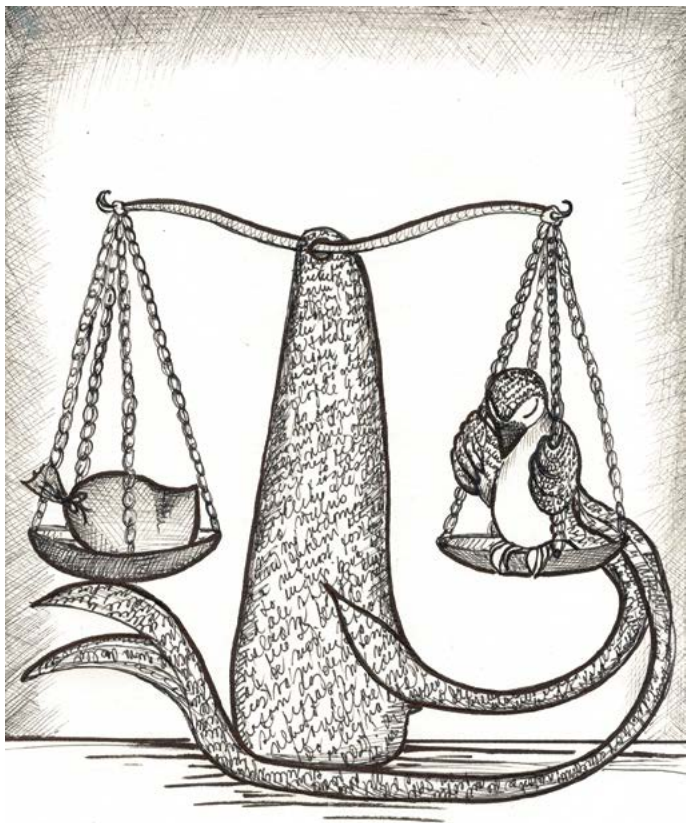
Najednou jsem si uvědomil, že ve mně se rodily a ze mě pramenily všechny mé špatné pocity.

To já stvořil celou svou pravdu. Jen ve mně se zase může proměnit.

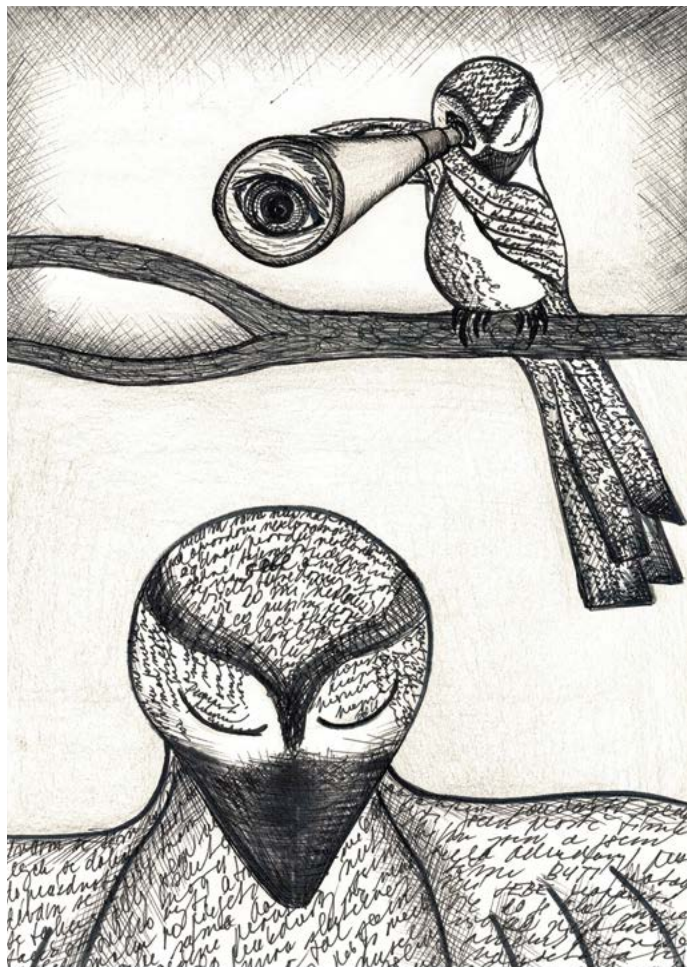
Zkoušel jsem se chválit, mít se rád, myslet jen na hezké věci, ale bylo mi pořád mizerně, navíc i trochu nepatříčně. Co tedy dál?

Uviděl jsem, že i moje touha pomáhat druhým vyvěrala z mé pravdy... z potřeby získat uznání, lásku, mít nějakou cenu, dělat věci správně.

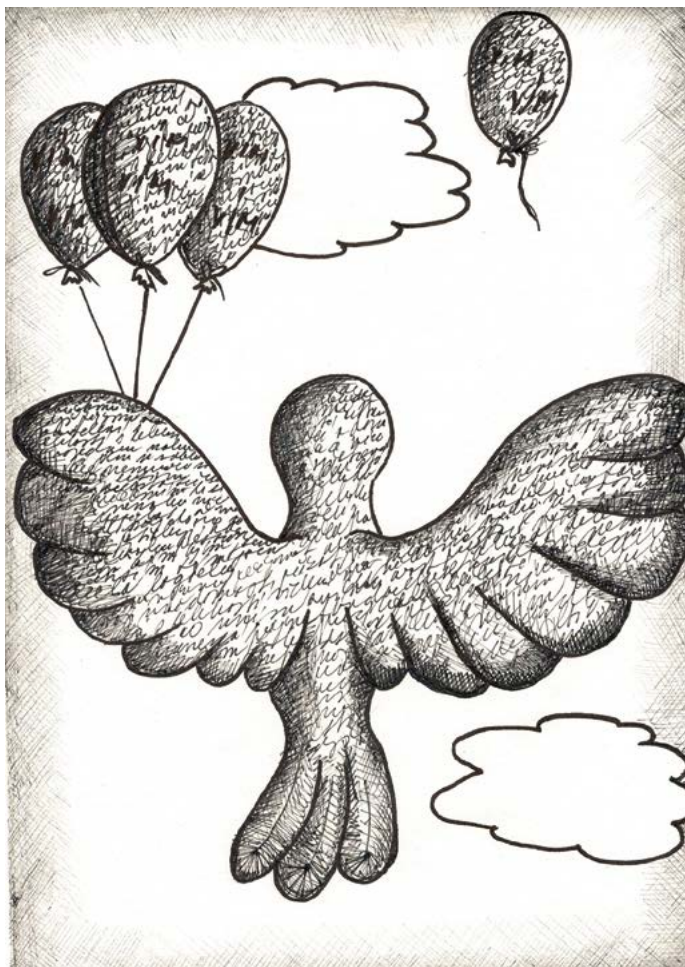
Ale moji cenu zase určovala jen moje „pravda“. JÁ.

Stále jsme já i moje pravda na mě čučeli. A i když jsem se snažil čučet s láskou, pořád jsem byl já středobod mého světa.

„Cítím se vůbec někdy dobře?“ ptal jsem se sám sebe. „No jasně, když dělám něco docela obyčejného a jsem při tom úplně sám. Hlavně když na sebe nečučím, nekontroluji, neřídím.“

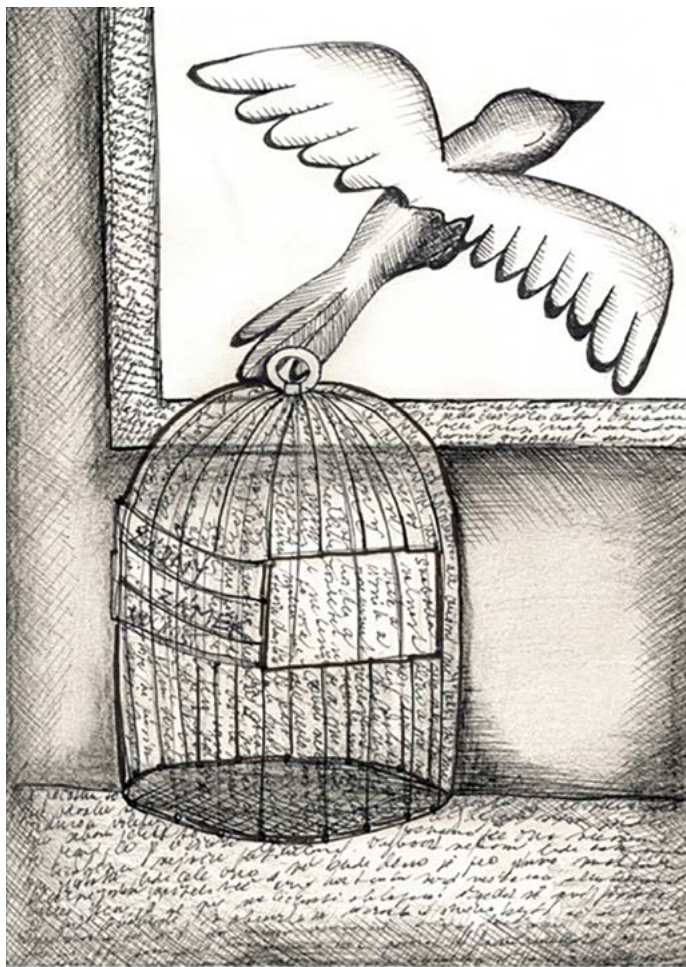
A tak jsem to zkusil. A bylo mi najednou lépe.

Přestal jsem sám sebe řešit a tím začal svou pravdu propouštět...
A najednou jsem se cítil lehčeji a svobodněji.

První pocity svobody mě naplnily euforií a já se rozhodl zahodit vše, na čem můj svět dosud stál.

Našel jsem odvahu vylétnět ven na světlo. Můj strach z nejistoty, co mě čeká, byl menší než zoufalství z vězení mé pravdy.

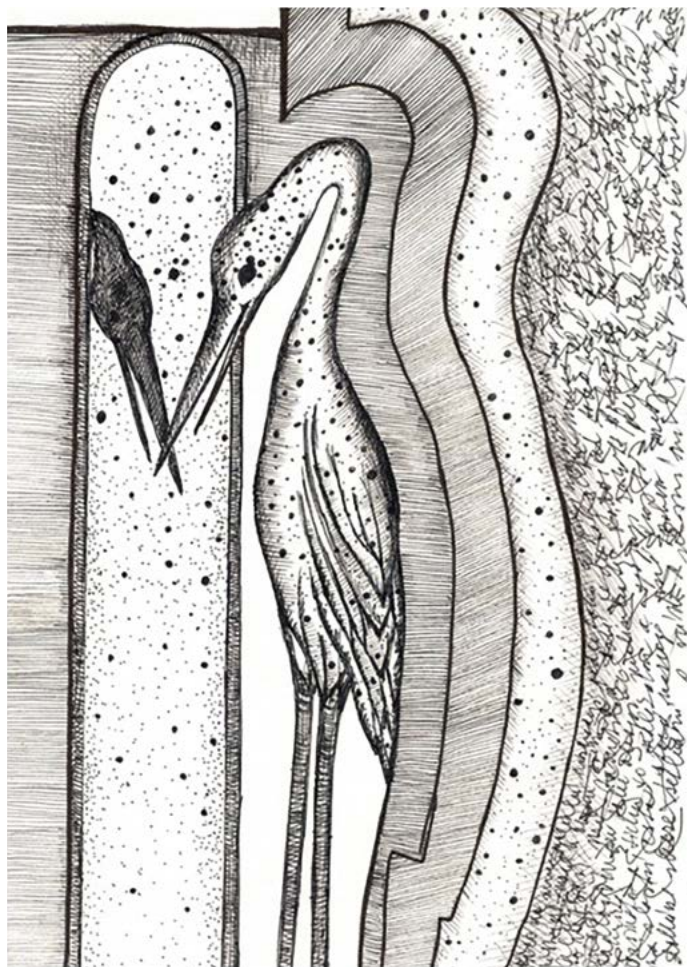
Světlo

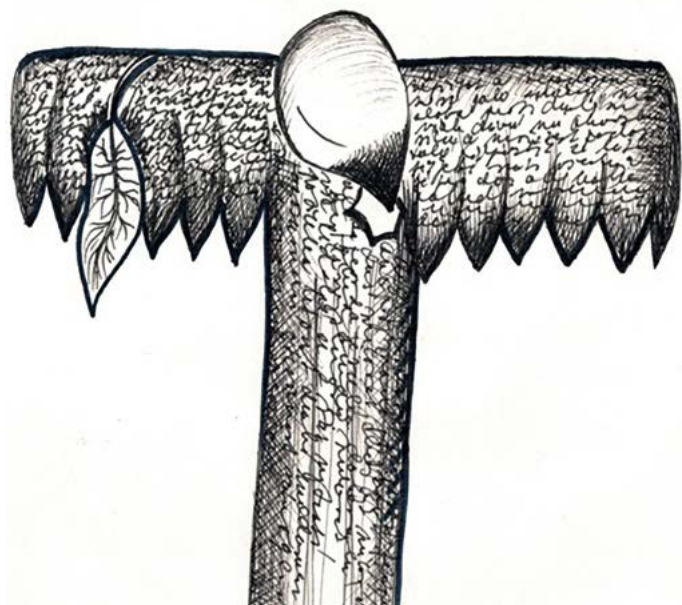
A pak jsem se rozhlédl... uviděl ostatní ptáčky... chtěl jsem světlo a svobodu i pro ně...

„Pojďte za mnou! Pojďte ven!“ lákal jsem je. „Přestaňte se hlídat a kontrolovat!“

Viděl jsem, jak je drží v kleci jejich pravda... jak se podřizují svým pravidlům a zákonům.

Stále sami sebe přetvářeli pro to, co přijali za správné od druhých.
Naléhal jsem: „Nedělejte to!“

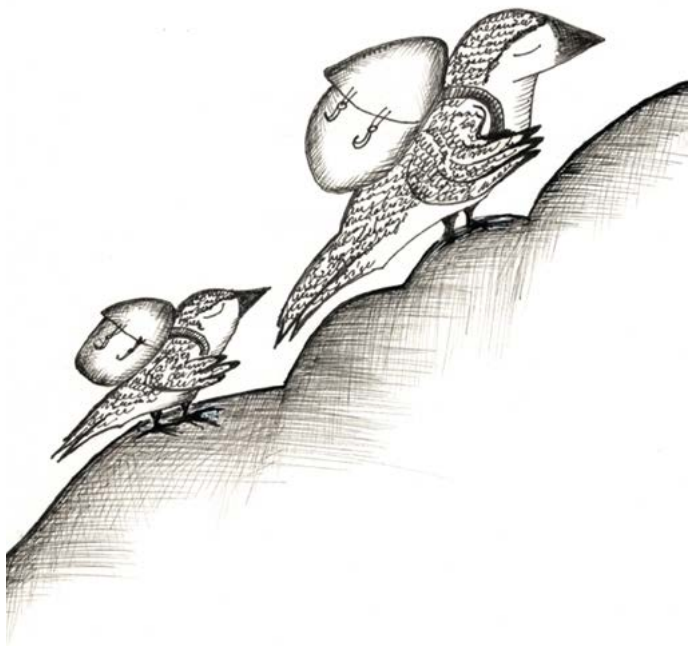

Viděl jsem, jak se obětuji pro ty druhé, ale očekávají lásku a uznání,
a tak jsem křičel:

„Nedělejte to!“

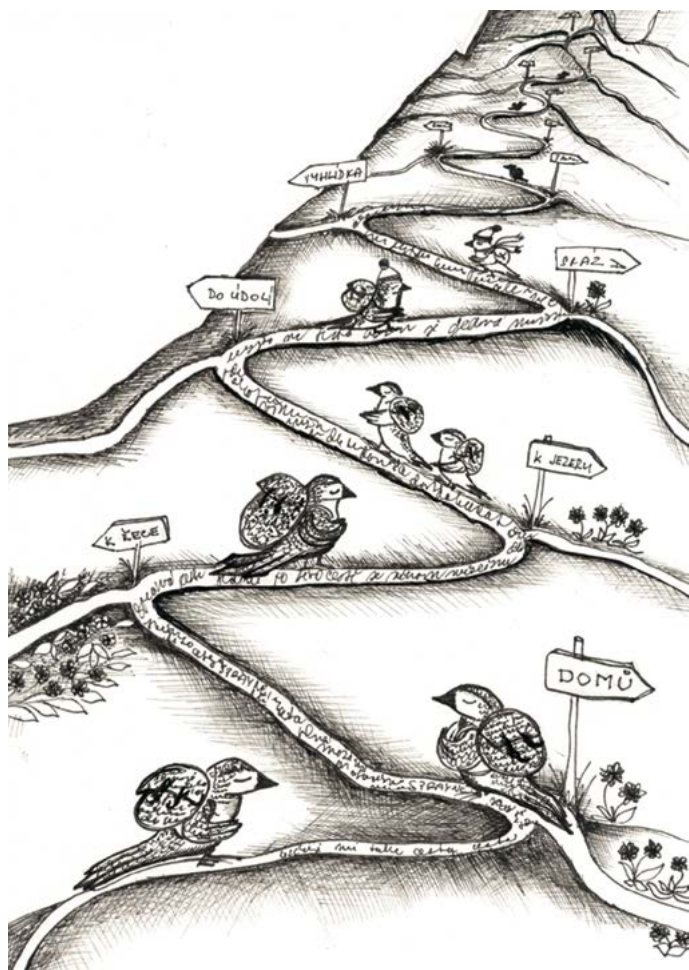
„Táto, mohli bychom letět?“

„To neumíme, vždyť jsme ptáci.“

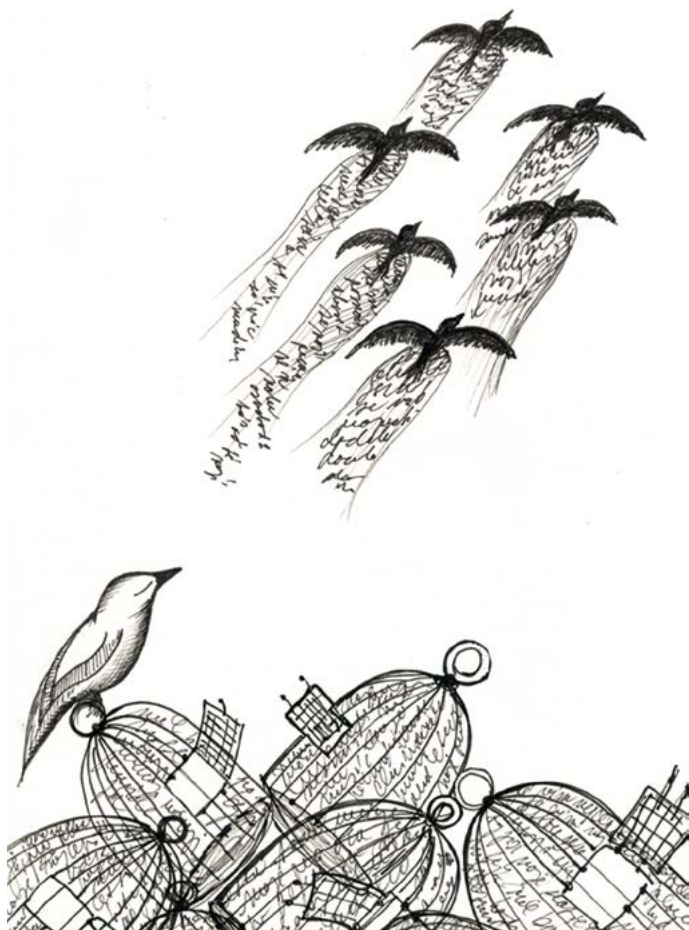

Ovládali své děti a určovali jim pravidla, předávali jim své strachy a omezení a já prosil:

„Nedělejte to!“

Žadonil jsem, ať se vydají na jinou cestu.

Dlouho jsem se tím trápil.

Pak mi to ale došlo. Každý z nich má svoji cestu, svůj čas.

A to, co jsem zase teď dělal?

Byla to jen moje pravda, která se měnila na obludu a tlačila ostatní mým směrem.

Propustil jsem je tedy ze své mysli a nechal je odejít.

Osvobodil jsem tak sám sebe od své pravdy docela.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Cesty ke svobodě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.